

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LVIII. — Wydana i rozesłana dnia 11. października 1892.

(Zawiera Nr. 173—177.)

173.

Obwieszczenie ministerstwa handlu z dnia 5. września 1892,

którem ogłasza się postanowienia dodatkowe do Porządku cechowania miar i wag z dnia 19. grudnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 171).

W wykonaniu ustawy z dnia 23. lipca 1871 (Dz. u. p. Nr. 16 z r. 1872), którą ustanowiony został nowy Porządek miar i wag, podaje się do wiadomości publicznej następujący dodatek do Porządku sprawdzania miar i wag z dnia 19. grudnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 171), uchwalony przez c. k. główną komisję miar i wag.

Bacquehem r. w.

Dodatek dwudziesty pierwszy do Porządku sprawdzania miar i wag z dnia 19. grudnia 1872 (a w szczególności do §§. 29go i 57go),

tyczący się przyjmowania setnej wagi pomostowej o ruchomym (przesuwalnym) ciężarku konstrukcyi firmy Fairbanks do sprawdzania i cechowania, jako-

też zaprowadzenia miary 10 litrowej jako miary podręcznej do sprawdzania miar do płynów.

Do §. 29.

Na podstawie rozporządzenia ministerstwa handlu z dnia 17. lutego 1872 (Dz. u. p. Nr. 17) pozwoiła c. k. komisya główna miar i wag przyjmować do sprawdzania i cechowania wagi pomostowej setnej o ruchomym ciężarku konstrukcyi firmy Fairbanks.

Obok umieszczona figura przedstawia schematyczny obraz tej pomostowej wagi.

Drażek wagi *A*, obracający się około ostrza *f*, dźwiga zawieszoną w *g* miseczkę ciężarkową, zaś pomiędzy *f* i *g* ciężarek przesuwalny (ruchomy). Na drażku *A* umieszczono ciężarek ustawniczy (do przyśrubowania) służący do tarowania. Ramię krótsze drażka połączone jest w *e* ciągarkiem *D* z dźwignią *B*, z tą zaś połączona dźwignia *C* za pomocą zawieszadła *c d*.

Ostrza podporowe *a a a a* obu dźwigi *B* i *C* umieszczone w zawieszadłach, zaś pomost wagi *m n o p* opiera się za pomocą panewek na ostrzach *b b b b*.

Przy sprawdzaniu i cechowaniu tej wagi należy odpowiednio stosować dotychczas wydane przepisy.

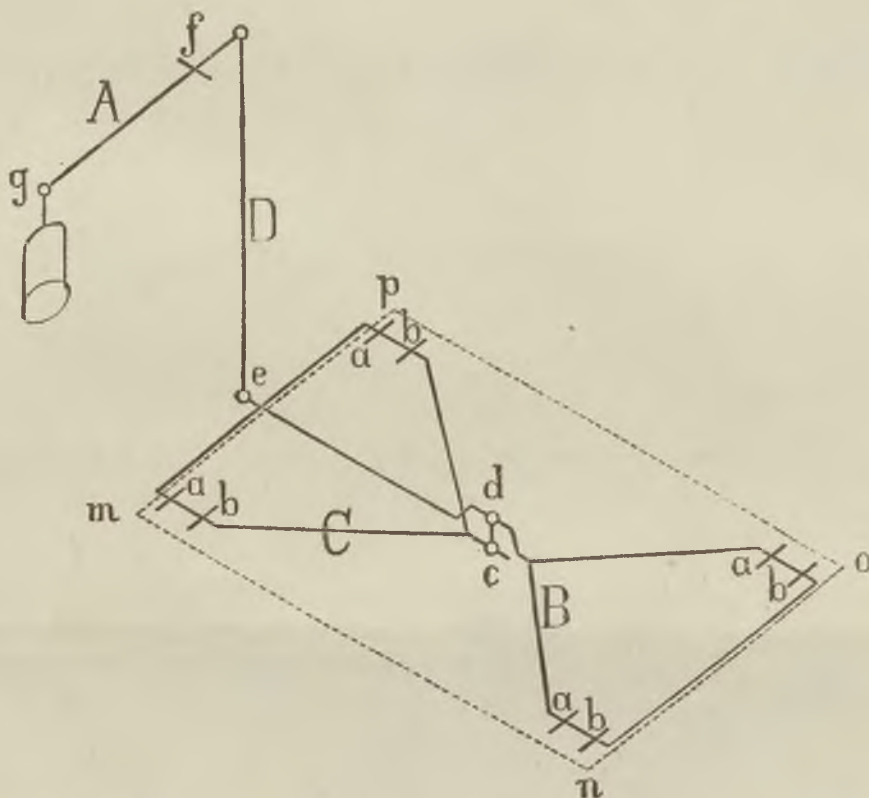
Do §. 57.

Zbiór miar wzorowych do sprawdzania (na 5 litrów i mniejszych), które w myśl §. 57go, ustępu 2go Porządku miar i wag służyć mają za miary podręczne do sprawdzania miar dla płynów, powiększa się dodatkiem 10 litrowej.

Urzędy miar i wag zaopatrywane będą w takie miary 10 litrowe tylko w razie potrzeby. Błąd dopuszczalny dla takiej miary oznacza się na $\frac{1}{1000}$ pojemności.

Wiedeń dnia 27. czerwca 1892.

C. k. komisya główna miar i wag:
Arzberger r. w.

174.

Obwieszczenie ministerstwa handlu z dnia 5. września 1892,

o przyjmowaniu do sprawdzania i cechowania wagi zbożowej automatycznej (systemu Wacława Wondraczka).

Na podstawie rozporządzenia ministerstwa handlu z dnia 17. lutego 1872 (Dz. u. p. Nr. 17) podaje się do wiadomości powszechnej następujące przepisy dotyczące się sprawdzania i cechowania wagi zbożowej automatycznej (systemu Wondraczka) wydane przez c. k. komisję główną miar i wag dnia 27. czerwca 1892.

Bacquehem r. w.

Przepisy

tyczące się sprawdzania i cechowania wagi zbożowej automatycznej (systemu Wondraczka),

1. Waga zbożowa automatyczna konstrukcyi Wondraczka może być do sprawdzania i cechowania przyjmowana, jeżeli jest podług niżej podanego opisu wykonana a czyni zadosyć następującym warunkom.

Konstrukcyja.

2. Waga ta, której wszystkie części w odpowiednich wymiarach z metalu wykonane, składa się:

a) z pomostowej wagi dziesiętnej *W*, jakiegokolwiek do sprawdzania i cechowania przypuszczonego systemu, bez przesuwalnego ciężarka, opatrzonej skrzynią *K* (fig. 1 i 2))

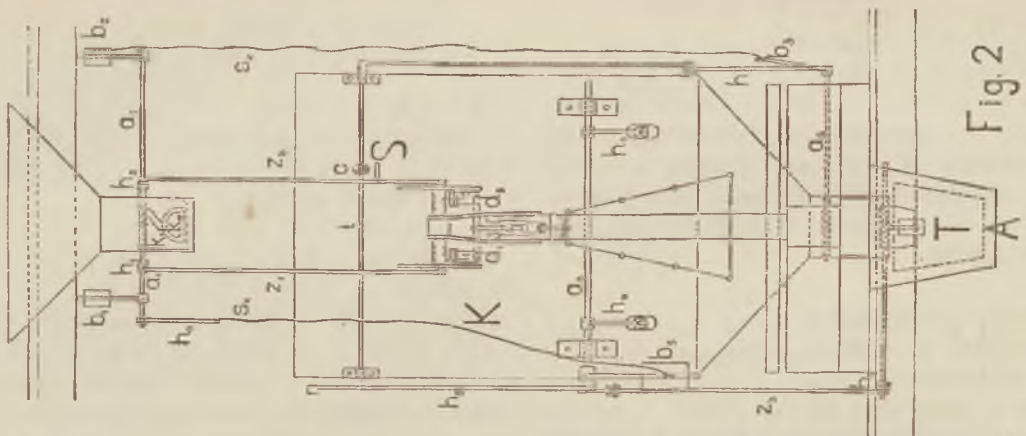

Fig. 2

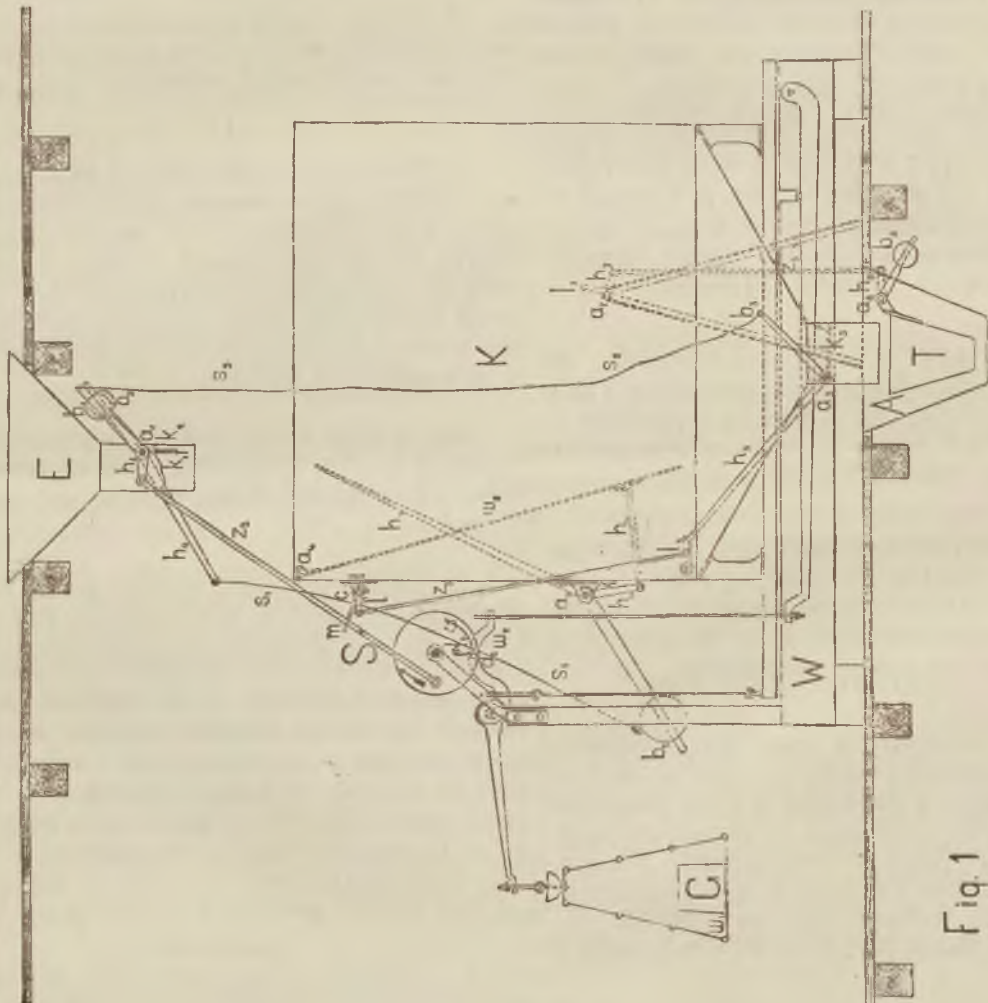

Fig. 1

- b) z wyspu *E* opatrzonego klapami wspowemi k_1 i k_2 ;
- c) z zsypu *A* opatrzonego lejkiem ciężarkowym *T* i
- d) z przyrządu sprawującego działanie automatyczne wagi.

Urządzenie i działanie tego przyrządu wyjaśni pogląd na pojedyncze fazy ważenia.

3. Przypuśćmy, że misa *w*, obciążona ciężarem G^* , klapa wspowowa *k*, (obracająca się około osi a_1 , połączonej z drążkiem h_1 tudzież z ciężarkiem b_1)

*) Odpowiada ilości wypełniającej, której ciężar $10 G$.

otwarta, zaś kłapa zsykowa k_3 (obracająca się około osi a_3 połączonej z drążkiem h_3 tudzież z drążkiem obciążającym b_3) zamknięta. Zboże wysypuje się do skrzyni K , ciężar G ma jeszcze jednak przewagę, przeto ramię drążka wagi w_2 podniesione, a sprężyste trzpienie (trzony) l_1 i l_2 opierają się o żabki d_1 i d_2 , ponieważ ciężarki b_1 i b_2 za pomocą ciągarków z_1 i z_2 trzpienie l_1 i l_2 w kierunku wskazanym strzałką poruszyły usiłują.

Skoro już skrzynia K do tego stopnia wypełniona została, że ciężar wypełniającego materiału do 10 G dochodzi, wówczas zniża się ramię drążka w_2 wraz z żabką d_1 o tyle, że trzpień l_1 od niej uwolniony skutkiem działania ciężarka b_1 i ciągarka z_1 w kierunku wskazanym strzałką się porusza i kłapę k_1 zamyka. Kłapa k_2 jest jeszcze otwartą a zboże wysypuje się dalej do skrzyni K przez otwór znajdujący się w kłapie k_1 , jednak z szybkością znacznie zmniejszoną, a to tak długo, dopóki ciężar jego do 10 G nie dojdzie. W tej chwili ramię drążka w_2 już się wraz z żabką d_2 tak zniży, że i trzpień l_2 się uwolni, a zamknie kłapę k_2 (obracającą się około osi a_2 , która jest na osi a_1 nasunięta a z dźwignią h_2 i ciężarkiem b_2 połączona).

Na ciągarku z_2 umieszczony trzpień S . Do przedniej ściany skrzyni przymocowany wał i połączony z zachwytem m i z drążkiem l' . Zachwyt ów m obraca się w zawiasach c około osi pionowej tak, że może się zetknąć z trzpieńkiem S .

4. Jeżeli w czasie działania w punkcie 3 opisanego, zachwyt m nie stykał się wcale z trzpieńkiem, to dokonano ważenia, przyczem dziesiętna waga dokładnie wskazywać musi. Nie zesypuje się jednak zboże ani ważenia nie powtarza.

5. Jeżeli jednak w czasie tego, w ustępie 3 opisanego działania, zachwyt m z trzpieńkiem S zetknąć się może, w takim razie w chwili zamknięcia kłapy k_2 podniesie trzpień S zachwyt m i obróci wał i , a oraz i połączony z nim drążek l' . Skutkiem tego podniesie się trzon l_3 podciągnięty ciągarkiem Z_3 a drążek h_3 będzie wolny, kłapa k_3 skutkiem nacisku zboża otwiera się, a zboże do zsywu A zesypuje.

6. Podczas wypełniania skrzyni K , opisanego w ustępie 3, wywiera zboże nacisk na ścianę w_3 , która w skrzyni umieszczona około osi a_4 obracać się może. Ściana ta jest połączona z wałem a_5 za pomocą łącznika h_4 i drążka h_6 a przed wypełnieniem skrzyni porusza się ku środkowi teje pod wpływem ciężaru b_3 , który z wałem a_5 jest połączony.

Wymieniony powyżej nacisk zboża sprawia, że w czasie napełniania ciężar b_3 się podnosi, ponieważ w tej fazie drążek h_3 połączony z wałem a_5 obok trzonka l_7 przesunąć się może, jak to z poniżej opisanej czynności tegoż trzonka wynika. W końcu wypełniania skrzyni będzie przeto ciężar b_3 podniesiony a drążek h_3 zniżony.

7. W zsywie A umieszczony lejek T obracający się około osi a_8 ; z tą osią połączony jest za pomocą trzonka ciężarek b_8 , który lejek ten w położeniu wskazanem fig. 1 i 2 utrzymuje. Na osi a_8 osadzony drążek h_8 z tym zaś za pomocą ciągarka (ciągli) z_3 połączone są trzony h_7 , l_7 , obracające się około osi a_7 .

Jeżeli lejek T jest próżny (w czasie napełniania, wysypywania), jest on podniesiony skutkiem działania ciężarka b_8 a położenie l_7 umożliwia przesuwanie się h_3 obok teje.

8. W chwili gdy podług ustępu 5 wypróżnianie skrzyni K się poczyna, wypełnia się lejek T , nabiera przewagi nad ciężarkiem b_8 , zniża się, a trzon l_7 poruszając się na lewo, wchodzi w drogę końcowi drążka h_5 . Jednocześnie umniejsza się w skrzyni K nacisk na ruchomą ścianę w_3 , ciężar b_3 zaczyna brać przewagę i obraca osią a_5 tak długo, dopóki h_5 na trzonku l_7 się nie oprze.

Gdy się zboże ze skrzyni K zupełnie wysypało, wypróżnia się także lejek T , ciężarek b_8 bierze przewagę a l_7 wypuszcza drążek h_5 , skutkiem czego b_3 opada.

Ponieważ b_3 za pomocą cienkiej i giętkiej linki drucianej s_1 z drążkiem h_1 (albo z osobnym drążkiem h_0 , który na osi a_1 osadzony) jest połączony, przeto w czasie opadania b_3 drążek h_1 obróci się ku dołowi, kłapa wsypu k_1 otworzy się, pociągnie za sobą kłapę k_2 , a skutkiem działania ciągarków (ciągli) z_1 i z_2 ustawiają się sprężyste trzonki l_1 i l_2 znowu za żabkami d_1 i d_2 . Jednocześnie podciąga cienka i giętka linewka druciana s_2 , która b_2 i b_3 łączy, drążek b_3 i zamyka kłapę k_3 , poczem waga przyjmuje dokładnie położenie w ustępie 3 przyjęte, a opisane działanie poczyna się na nowo i powtarza.

9. Dozwolono automatyczną wagę zbożową opatrzyć liczydłem (zegarkiem), które wykazuje ile razy skrzynię K wypróżniono (ile razy zważono). Liczydło to powinno być podobne z konstrukcyi do tych, których używają do mierzenia gazu lub spirytusu, a otrzymywać ruch za pomocą przyrządu połączzonego z wałem a_3 . Liczydło musi być do ściany skrzyni K przynitowane. Jeden z tych nitów musi być kropłą cyny ze ścianą skrzyni połączony, na której się przy sprawdzaniu wagi cechę wyciska.

Na tabliczce liczydła, której podział na jednostki, dziesiątki i t. d. musi być wyraźny i niedwuznaczny, powinien być napis: „ilość zesypów“ (ilość odważań).

Szkoło ochronne przykrywające tę tabliczkę musi być wprawione w ramę od wewnątrz, a rama tak urządzona, ażeby bez uszkodzenia wymienionej powyżej cechy, usunięcie tego szkła było niemożliwym.

10. Do skrzyni *K* w miejscu widocznym ma być przynitowana metalowa płyta, opatrzona wyraźnym, wyciśniętym, odlanym albo wyrzniętym podpisem:

„Automatyczna waga zbożowa
dla napełnień
od do kilogramów.“

Jeden z tych nitów należy ubezpieczyć analogicznie z tem, co w ustępie 9 o cechowaniu wagi powieksziano.

11. Wymienioną wagę można w dwu odmianach do sprawdzania i cechowania przyjmować.

- a) Przy pierwszej odmianie, łączy się wysp *E* ze stropem, zaś zysp *A* wraz z łożyskiem wału a_7 z podłogą lokalu, w którym waga ustawiona mocno i trwale tak, ażeby ocierania się l_7 , h_7 i z_5 o sąsiednie składniki niedopuszczać.
- b) Przy drugiej odmianie łączy się tak *E* jak *A* wraz z łożyskiem wału a_7 z nieruchomą częścią spodnią dziesiątnej wagi za pomocą odpowiedniej mocnej i trwałej konstrukcji żelaznej.

Sprawdzanie i granica błędów.

12. Przy sprawdzaniu wagi, do czego służy odnośna instrukcja, badać należy, czy wykonana jest według opisu powyższego, czy działa należycie i czy oznaczenia wagi każdego napełnienia, jakie podaje, nie są bardziej jak o 0.1% tejsze wagi za wielkie lub za małe.

Cechowanie.

13. Jeżeli waga wszelkim powyżej wymienionym warunkom odpowiada, cechuje się ją wyciśnięciem (wybiciem) cechy na drążku dziesiątnej wagi, tudzież owych cynowych kropelkach, które połączenie liczydła, jeżeli się przy wadze znajduje, jakoteż napisowej tabliczki z skrzynią *K* ubezpieczają.

Ta ostatnia cecha ma wyrażać także liczbę bieżącego roku.

Opłaty za sprawdzenie.

14. Za sprawdzenie liczy się:

- a) takse zasadniczą w kwocie . . . 3 zł. i
- b) jeżeli waga ma być cechowana, od każdych 100 *kg* dopuszczalnego (na następną setkę zaokrąglać się mającego) największego napełnienia 2 zł. 50 c.
- c) jeżeli waga nie ma być cechowana, opłatę według a) policzoną i połowę opłaty według b) obliczonej.

15. Waga może być sprawdzana i uwierzytelniana tylko w tych urządach miar i wag, które są zaopatrzone w przyrządy do tego potrzebne.

Jeżeli czynność urzędowa wykonana być ma poza obrębem urzędu miar i wag, strona dostarczyć ma tych przyborów.

W każdym razie strona obowiązana jest dostarczyć potrzebnego zboża i potrzebnych robotników.

Świadectwo sprawdzenia.

16. Do każdej wagi sprawdzonej i ocechowanej wydane będzie świadectwo sprawdzenia, które zawierać ma nazwisko i miejsce zamieszkania fabrykanta, liczbę bieżącą fabryczną wagi, datę wykonanego sprawdzenia i cechę urzędu miar i wag a wreszcie powinno być przez urzędnika miar i wag podpisane.

Sprawdzanie ponowne.

17. Waga zbożowa automatyczna podlega ponownemu sprawdzaniu peryodycznemu w myśl rozporządzeń ministerjalnych z dnia 28. marca 1881 (Dz. u. p. Nr. 30) i z dnia 21. października 1891 (Dz. u. p. Nr. 162), do takowego zaś, odpowiednio zasadzie wyrzeczonej w Dodatku trzynastym (obwieszczenie ministerstwa handlu z dnia 10. kwietnia 1889, Dz. u. p. Nr. 62) do Porządku sprawdzania miar i wag z dnia 19. grudnia 1872, pozwala się przyjąć za granicę błędu podwójną wielkość w ustępie 12 przepisów niniejszych do pierwszego sprawdzania ustanowioną.

Wiedeń, dnia 27. czerwca 1892.

C. k. komisya główna miar i wag:

Arzberger r. w.

175.

Obwieszczenie ministerstwa handlu z dnia 5. września 1892.

o uwierzytelnieniu przez urząd miar i wag przyrządów do mierzenia konsumpcji wody.

1. Przyrządy do mierzenia konsumpcji wody (wodomierze) przyjmowane będą do sprawdzania i cechowania według postanowień niżej zamieszczonych, przez c. k. komisję główną miar i wag pod dniem 27. czerwca 1892 na zasadzie rozporządzenia ministerstwa handlu z dnia 17. lutego 1872 (Dz. u. p. Nr. 17) wydanych.

2. Począwszy od dnia dzisiejszego można c. k. komisji głównej miar i wag przedstawiać wodomierze do czynności urzędowej, która załatwiana będzie z jak największym pospiechem, o ile na to pozwolą obecne niedostateczne urządzenia tej władzy i w ogóle jej stosunki służbowe.

3. Termin zaprowadzenia obowiązkowego sprawdzania i legitymowania pomienionych narzędzi mierniczych wyznaczony będzie osobnem rozporządzeniem.

Bacquehem r. w.

Przepisy

tyczące się sprawdzania i cechowania przyrządów do mierzenia konsumpcji wody.

I. Postanowienia ogólne.

1. Pozwala się przyjmować do sprawdzania i cechowania przyrządy do mierzenia konsumpcji wody (wodomierze).

2. Sprawdzaniu i cechowaniu mogą jednak być poddawane tylko takie wodomierze, które ilość podają w jednostkach objętości, ustawą z dnia 23. lipca 1871 (Dz. u. p. Nr. 16 z r. 1872) za prawne uznanych.

Zresztą pod względem sprawdzania i cechowania wodomierzy obowiązują następujące przepisy.

II. Władza do sprawdzania i cechowania.

3. Narzędzia w praktyce używane sprawdza i cechuje c. k. komisja główna miar i wag w Wiedniu.

4. W razie potrzeby c. k. urzędy miar i wag będą do tego w każdym z osobna przypadku wyznaczone i zaopatrywane w przybory.

5. Jeżeli strony prywatne zaopatrzą się w urządzenia techniczne, przez c. k. komisję główną miar

i wag do każdego z osobna przypadku przepisane i pod zamknięciem urzędowem trzymane, wodomierze tychże stron sprawdzane być mogą w ich lokalach, o ile nie podlega wątpliwości, że czynność urzędowa może tam być wykonana z zupełną dokładnością. Strona jednak nie może tego uwzględnienia poczytywać za prawo.

Wodomierze, których sprawdzanie w lokalach urzędowych komisji głównej miar i wag wystawiałyby tę komisję na kusztę nieproporcjonalnie wielkie w stosunku do opłat za sprawdzenie, będą sprawdzane i uwierzytelniane tylko w lokalach strony.

6. W przypadkach pod 4 i 5 przewidzianych czynność urzędową z wodomierzami wykonywają delegaci komisji głównej miar i wag lub inne osoby pocztu służbowego miar i wag przez komisję główną do tego wyznaczone.

III. Systemy dozwolone i tychże sprawdzanie.

7. Do sprawdzania i cechowania przyjmowane będą wodomierze wszelkich systemów, liczące objętość według przepisu ustępu I. o ile system odpowiada następującym warunkom:

- a) Przyrząd mierniczy powinien być taki, żeby na wyraźnie liczbami, tudzież przyjętą jednostką (n. p. „metrów sześciennych“ „hektolitrow“ „litrow“) oznaczonej tablicy, pozwalał odczytywać zmierzoną ilość odrazu w sposób niezawodny.
- b) Każdy wodomierz powinien być tak zrobiony, żeby bez widocznej zmiany formy i bez wyciekania wody wytrzymał ciśnienie wewnętrzne 10 atmosfer.
- c) Wodomierz powinien działać nieochybnie i powinien mieć taką konstrukcję, żeby dokładność jego oznaczeń w granicach dozwolonych błędów najmniej na dwa lata była zapewniona.
- d) W szczególności oznaczenia przyrządu mierniczego, dla tego samego obciążania, nie powinny przy wzrastającym i zmniejszającym się obciążeniu (ilości przepływającej wody) różnić się od siebie bardziej, jak o ilość dozwoloną w ustępie IV wymienioną.
- e) U wszystkich wodomierzy, kwalifikujących się do uwierzytelnienia, zawieszoność oznaczeń odciśnienia nie powinna być tak znaczną, żeby przy zmianie onegoż z 6 atmosfer na 0.5 atmosfery, zboczenie od średniego oznaczenia nie dochodziło systematycznie aż do połowy dozwolonego błędu.

Za średnie oznaczenie uważa się oznaczenie przy 50 procentach największego obciążenia i przy ciśnieniu trzech atmosfer.

8. Odnośnie do postanowień powyższych nadmienia się, że za skuteczne ciśnienie uważa się zawsze średnie ciśnienie w przekroju dopływu i odpływu.

9. Wypróbowaniem systemów dopuścić się mających do sprawdzania i cechowania zajmuje się c. k. komisya główna miar i wag i ona o dopuszczeniu decyduje.

10. O ileby jednak wypróbowanie typów wodomierzy wymagało kosztów stosunkowo za wielkich, strona obowiązana jest postarać się, żeby wypróbowanie odbyło się całkiem lub w części według postanowień ustępu 5go.

IV. Przyrządy do publicznego użytku, ich sprawdzenie i granica błędów.

11. Wodomierze do użytku publicznego przeznaczone, jeżeli mają być cechowane, powinny:

- a) być opatrzone napisami podającymi nazwisko i miejsce zamieszkania fabrykanta, bieżącą liczbę fabryczną i średnicę przekroju przepływu.
- b) Ten przekrój przepływu nie powinien w dostępnem dla zmierzenia miejsca kanału przepływowego lub odpływowego być ani większym ani mniejszym od rzeczywistego, bardziej jak o 10 procent.
- c) wszystkie wodomierze, powinny być zamknięte w pudle ubezpieczalnem przeciw otwarciu plomby, a które opatrzone być ma szkłem do zagładania, osadzonem od wewnątrz.
- d) przy sprawdzaniu wodomierzy w mowie będących bada się różnicę między oznaczeniami wodomierza a ilościami rzeczywistymi,

Taki tylko wodomierz może być uwierzytelniony, którego oznaczenia są za wielkie lub za małe najwięcej o

największego obciążenia	własnego oznaczenia
na 100 procent	2·0 procent
„ 50 „	2·0 „
„ 10 „	2·0 „
„ 1 „	powinien wodomierz wskazywać dokładnie.

- e) Największe obciążenie w myśl ustępu d) ustanawia się aż do dalszego zarządzenia proporcjonalnie do przekroju przepływu pod a) i b) wyrażonego, a to na każdy milimetr kwadratowy tego przekroju w ilości $\frac{1}{2}$ litra na minutę.

V. Cechowanie.

12. Wodomierze warunkom powyższym odpowiadające cechuje się w ten sposób, że na wewnętrznej stronie szkła do zagładania wytrawia się liczbę protokołu urzędowego i liczbę roku pierwszego sprawdzenia, poczem się pudło sznurem plombowanym tak zamyka, żeby go nie można otworzyć bez naruszenia plomby.

Na plombie wyciska się po jednej stronie cechę c. k. komisji głównej miar i wag, a po drugiej stronie liczbę roku i miesiąca pierwszego lub ponownego sprawdzenia.

VI. Świadcstwo.

13. Do każdego ocechowanego wodomierza wydaje się świadctwo w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach, z których jeden przeznaczony jest dla dostawcy a drugi dla konsumenta wody.

14. Świadcstwo, którego osnowa zastosowana być powinna do systemu wodomierza, zawierać ma oprócz szczegółów znamionujących dane narzędzie, także potwierdzenie dokonanego sprawdzenia, oznaczenie dozwolonego błędu i potwierdzenie uiszczenia opłat taryfowych za sprawdzenie.

15. Świadcstwo, jakoteż dokonane sprawdzenie, do którego się to świadctwo odnosi, jest ważne na dwa lata i jeden miesiąc licząc od dnia wydania świadctwa.

VII. Opłaty za sprawdzanie.

16. Za sprawdzenie typu wodomierza (ustęp 7 i następne), który do tego celu przedstawić należy w pięciu co najmniej egzemplarzach, z których jeden c. k. komisya główna miar i wag jako wzorowy zatrzymuje, opłaca się 100 zł. w. a. z góry. Opłata wynosi tylko 50 zł. w. a. jeżeli na tutejszem obszarze monarchii jest już dowodnie w użyciu najmniej 100 sztuk tego samego typu. Od tych wodomierzy, które zanim przepisy niniejsze nabyły mocy obowiązującej, komisya główna miar i wag już hadała i uznała za kwalifikujące się do uwierzytelnienia, nie się nie opłaca.

17. Za sprawdzenie przyrządów przeznaczonych do użytku publicznego, bez względu na to, czy były czy nie były cechowane, opłaca się:

- a) takę podstawową w kwocie 0·80 zł.
- b) od każdego litra (na minutę) największego obciążenia dodatek wynoszący 0·01 zł.

18. Od wodomierzy, które z powodu wad konstrukcyi łatwo dostrzedz się dających, odrzucone zostały bez sprawdzenia, opłaca się tylko należytość manipulacyjną po 0-25 zł. od sztuki.

19. Do robót przy sprawdzaniu, które wykonywa się stosownie do postanowień ustępu 5. i 10. winna strona dostarczyć wody i potrzebnych robotników, ona też ponosi koszta wydelegowania urzędników miar i wag.

Jeżeli w takich okolicznościach przedstawiano do czynności urzędowej więcej niż 100 sztuk wodomierzy tego samego typu, w takim razie opłatę przepisaną pod 17 b) zniża się do połowy.

Wiedeń, dnia 27. czerwca 1892.

C. k. komisya główna miar i wag:

Arzberger r. w.

176.

Rozporządzenie ministerstw handlu, spraw wewnętrznych, skarbu i sprawiedliwości z dnia 1. października 1892,

którem zmienia się punkt 6 §u 13go rozporządzenia ministeryalnego z dnia 24. kwietnia 1885 (Dz. u. p. Nr. 49) tyczącego się prowadzenia przemysłu zastawniczego.

W rozporządzeniu ministeryalnym z dnia 24. kwietnia 1885 (Dz. u. p. Nr. 49) tyczącem się prowadzenia przemysłu zastawniczego a wydanem na zasadzie §u 54go ustępu 1go, ustawy z dnia 15. marca 1883 (Dz. u. p. Nr. 39) zmieniającej i uzupełniającej ustawę przemysłową jakoteż w wykonaniu ustawy z dnia 23. marca 1885 (Dz. u. p. Nr. 48), o przemyśle zastawniczym, zmienia się punkt 6 §u 13go, który odtąd opiewać ma, jak następuje:

„6. Zastawnik winien niezwłocznie po sprzedaniu zastawu wydać zastawcy nadwyżkę uzyskanej kwoty, pozostającą dla niego po straceniu długu zastawnego z odsetkami i należytościami poboczne-

mi, jakoteż kosztów sprzedania zastawu, alboweż, po upływie sześciomiesięcznego terminu. kwoty nie odebrane złożyć dla niego w sądzie z dołączeniem konsygnacyi.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia.

Taaffe r. w.

Bacquehem r. w.

Schönborn r. w.

Steinbach r. w.

177.

Rozporządzenie ministerstwa skarbu z dnia 3. października 1892,

dozwalające zbiorowego oznajmienia, co do zamierzonego wyprowadzenia za opłatą podatku konsumcyjnego kilku posylek alkoholu przeznaczonych dla rozmaitych odbiorców.

W porozumieniu z królewsko węgierskiem ministerstwem skarbu, pozwala się na zasadzie §. 101. ustawy z dnia 20. czerwca 1888 (Dz. u. p. Nr. 95) o opodatkowaniu gorzałki, żeby zamierzone wyprowadzenie gorzałki, za opłatą podatku konsumcyjnego z gorzelnii, z wolnego składu gorzałki lub z rafinerii gorzałki za skład wolny uznanej, gdy ta gorzałka przeznaczona jest dla kilku odbiorców, oznajmiane było na tym samym blankiecie. jeżeli:

1. ilość i stopień gorzałki dla każdego odbiorcy przeznaczonej zapisane będą w oznajmieniu oddzielnie, przyczem niepodlega zarzutowi, jeżeli dla pojedynczych odbiorców także ilości mniejsze od jednego hektolitra będą do wyprowadzenia przeznaczone, byle tylko ogólna ilość gorzałki, w oznajmieniu zbiorowem podana, czyniła zadość wymaganiom §u 66go, ustęp ostatni ustawy powyższej, i

2. jeżeli nadto wszystkie ilości alkoholu, w tem samem oznajmieniu podane a dla rozmaitych odbiorców przeznaczone, będą naraz wyprowadzone z gorzelnii, wolnego składu gorzałki lub z rafinerii gorzałki za skład wolny uznanej.

Steinbach r. w.